

Neuvěřitelně inteligentně napsaný román, s barvitým jazykem a dějem, který vás nenechá chladnými. Mons Kallentoft to opět dokázal.

MARLENERINDA

Mons Kallentoft

—

ALGORITMUS LÁSKY

I. díl nové volné série Vydědenci

host

Prolog

Stockholm

Nechci tě zabít, tati.

Ťuk, ťuk.

Cvak, cvak.

Musím tě zabít?

Tátovy prsty se pohybují po klávesnici neuvěřitelně rychle a prostor kolem nich jako by se vznášel, jako by se přítomnost zhusťtila do jednoho bodu, v němž všechny emoce, které kdy všichni lidé všech dob pocítili, existují vedle sebe jako jeden celek.

Jako by jedinou emocí byla láska.

Ťuk, ťuk.

Cvak, cvak.

Ukazováček má na spoušti pistole, jejíž hlaveň se opírá do tátova zátylku. Nechce mu ji přitisknout na spodek lebky příliš silně, nechce mu ublížit. Nechce zničit mozkový kmen, ovládající jeho dýchání a jeho zvířecí srdce.

Možná ho ale bude muset zabít.

Lakované dubové obložení kolem nich se leskne. Police s knihami se prohýbají pod tíhou slov a písmen vymačkaných z dějin, pracně zaznamenaných, zapsaných husím brkem, strukturovaných a zanalyzovaných, pod tíhou vět následujících jedna za druhou, aby dávaly smysl.

Čte zlatá písmena na červených a hnědých hřbetech celokožených vazeb, na něž kužely světla ze zapuštěných lamp dopadají jako zlatý déšť.

„Mám tě ráda,“ šeptá. „Jestli ale nepřestaneš psát, budu tě muset zabít.“

Jako by ti, kteří stojí před nimi, neexistovali, jenomže oni jsou tu a nevěstí nic dobrého. Chtějí vyhladit jediný cit v této místnosti, přivlastnit si ho, vzít ho všem lidem, a to se nesmí stát, uvědomí si, to se prostě nesmí stát.

„Nemůžu přestat,“ pronese táta. Ruka se zbrání se jí třese, určitě ho to bolí, když mu reflexivně vrazí hlaveň do lebky.

On však píše dál.

Nevydá ze sebe ani hlásku.

Ťuk, ťuk, cvak, cvak.

Musím vystřelit, pomyslí si ona.

V duchu slyší ránu, cítí pach střelného prachu, vidí, jak tátův mozek třísní hřbety knih a jak lidé před nimi mají obličej pokrytý jeho krví.

Táta.

Můj milovaný táta.

Zlaté nápisy na hřbetech knih.

Rousseau, Schopenhauer, Walter Benjamin, Descartes, Platon.

Názvy knih: Muž bez vlastností, Pařížské pasáže, Edda, Bible, Korán, Milenec lady Chatterleyové, Petrarkovy sonety Lauře.

Slasti světa jsou jen krátký sen.

Husí brk klouzající po pergamenu. Takhle Petrarca psal. Ona si ta slova vybavuje, vybavuje si, jak ještě nedávno ležela na posteli v kotelně a pročetla si je. Ale připadá jí, jako by od té doby uplynuly oceány času.

„Přestaň psát, tati,“ šeptá. „Jestli nepřestaneš, budu tě muset zabít.“

Po tvářích jí stékají slzy, protože v tomhle okamžiku není možné udělat nic správně. On píše a píše, protože je na světě jediný, kdo nedokáže zakončit můj příběh.

Takže já musím zakončit příběh svůj i jeho.

Nedokážu to, ale musím.

Ťuk, ťuk, cvak, cvak.

Táta píše dál. Záře z monitoru se mu odráží ve tváři a Ella na monitoru vidí sebe, jako stín, obrys, beztvary obličej, nečlověka, jakým se stanete, když zabijete vlastního tátu.

Když ztratíte lásku, když vám ji někdo navždy ukradne a vaše duše se stane bezdomovcem.

Ťuk.

Cvak.

„Jen ať píše,“ řekne jedna z postav a na okamžik pozvedne zbraň ve své ruce. Hlas má zlostný a drsný.

„Přestaň psát, tati.“

Teď už nařiká, sama to slyší, ta slova jsou jako modlitba, jako osamělý šepot kdysi dávno v kostelní lodi, kde se mihl stín, náznak tváře, která je láskou.

Ťuk, ťuk.

Znaky, čísla, písmena.

Chce cítit tátovu ruku na své tváři, jako už tolikrát předtím.

„Přestaň psát, tati, prosím, přestaň psát.“

„PIŠ!“ zakřičí jiný hlas.

Ruka se jí znovu zachvěje, znovu zajede tátovi hlavní do zátylku, cítí prst na spoušti, je v křeči a má strach, že sebou trhne a proti své vůli z pistole vystřelí.

„Mám tě rád,“ říká jí a drží ji v náručí, ve vlahém větru pozdního léta jdou po pláži a oblohou nad nimi plují nízké mraky. Jsou na vrcholu hory v Alpách, spustí se bouře a on se vydá z kopce za ní, dolů do světa, do úkrytu stromů, kde spolu bouři přečkají.

„Musím tě zabít.“

Ťuk, ťuk.

Cvak, cvak.

Tátovy prsty se po klávesnici míhají jako tornádo.

„Prosím,“ zašeptá na něj.

Ťuk, ťuk.

Jsou jako vichřice, která by dokázala lidi zahubit.

Prst na spoušti.

Hlaveň přitisknutá k tátově lebce.

Teď.
Teď ho zastřelím.
„PIŠ!“
Prstem tiskne spoušť čím dál silněji.
Víc už to skoro nejde.
Ella zašeptá: „Mám tě ráda, tati.“
Zabiju tě.
Ťuk, ťuk, cvak, cvak.

Několik týdnů předtím

Z trysky stříká horká voda a jako smršť žhavých kulek dopadá na hrnce, mísy, pánve, vaničky, cedníky i na formy a plechy na pečení. Voda má sedmdesát stupňů. Ella má na ruku pevné rukavice, které ji sice chrání před horkem, avšak ne před rozkladem pokožky vlivem vlhkosti a sucha, a v rankách v záhybech prstů ji štípe slaný pot. Někdy jí horká voda pronikne až do rukavic, aniž by tušila jak, a to ji pak pálí. Tváře má tam, kam jí dopadly kapky té horké vody, poseté rudými skvrnkami. Polibky od myčky černého nádobí, jak jim říká Lulu, jsou „horší než cucfleky“. Ella ošťikuje nádobí vodou, dělá to rámus, hučí jí z toho v uších, ale umýt se to musí, aby kuchaři v otevřené kuchyni Brasserie Astoria neustále měli k dispozici čisté náčiní.

Mytí nádobí probíhá v podzemí, v místnosti bez oken a s ventilací, na kterou bůh zapomněl.

Je tu horko jako v peci. Vedle Elly právě nadává Lulu, se svými dvěma metry výšky, a umělá prsa se jí nepohnou, ani když pobíhá mezi hrnci, vaničkami, kastroly a pánvemi, ani když vyndává nádobí z myčky a čisté je nakládá na vozík a nahoru do schodů křičí „hotovo“, načež zajede s vozíkem do výtahu.

„No tak, dělejte,“ zašeptá někdy a pohodí svými kudrnatými černými vlasy, které jí v páře vibrují a téměř splývají s její tmavou pletí.

Ella omyje proudem vody další hrnec.

Sifon.

Talíře a sklenice se myjí o patro výš. Tady, na dně katakomb, ani nezahlédnou zrnka kaviáru, která vybraná společnost nahoře nechala na perleťových lžičkách.

Najednou u vchodu do místnosti stojí číšník, který dnes večer dělá vrchního.

Ukáže na Ellu Videmanovou a oznámí jí: „Dneska budeš mít službu na place, bílý plášť a kalhoty máš připravené v šatně.“

„Jdi do hajzlu.“

„Nařídil to šéf. Chce tě nahoře.“

„Tak běž,“ vybidne ji Lulu. „Dáme si cígo až pak.“ A anglicky dodá: „Mám to pod kontrolou, stejně jako všechno ostatní.“ Velký ohryzek jí v krku poskakuje jako v mlze, rukama obrovskýmá jako tlapy ji posílá pryč: jdi už, jdi obsloužit ty bohaté a krásné lidi, jen jdi, sem stejně nepatříš, to přece víme obě.

„Půjdu místo ní, cukrouši,“ řekne Lulu vrchnímu.

„Zrůdy se obtěžovat nemusejí,“ pronese vrchní a z jejich jeskyně odchází. „Dávám ti tři minuty, Ello, ani o vteřinu navíc. A zašminkuj si ty fleky.“

Hodí ta slova přes rameno jako plivanec za černou kočkou, která vám právě přeběhla přes cestu.

V šatně je pusto, páchne to tam potem a kouřem, únavou i steskem. Bílé skříňky na šéfov příkaz září čistotou. Ella si oblékne číšnické sako, černé kalhoty, které jsou jí těsné, a přezuje se do černých sandálů, ve kterých sem dnes přišla. Nalíčí se, nechce se ukazovat takhle, s rudými fleky v obličeji jako vařený rak.

Ve světě nad suterénem je teplý pozdně letní večer. Okna restaurace jsou otevřená do dvora a stoly jsou plně obsazené štěbetajícími lidmi, kteří na sobě mají své nejnovější oblečení.

Ella projde kolem otevřené kuchyně a u pultu vedle točitého schodiště jí vrchní dává povely: „Budeš mít na starost červenou jídelnu, spolu s Aronem a Pungenem.“ Odmlčí se. „Takže vnitřní pokojík, jasné?“ Vtom kuchař položí na pult velký talíř s nakrájenou roštěnou.

„To je do červené,“ oznámí Elle vrchní.

Maso se pod ohřívacími lampami mrtvolně leskne a kuchaři horečně pracují, aby stihli zpracovat valící se objednávky.

Ella si položí talíř na rameno, pálí ji do prstů, do záhybů kůže, a projde s ním mezi stoly. Jistá slavná modelka si lžičkou nabírá kaviár, u stejného stolu anorektická teenagerka chlemtá ústřice a u vedlejšího stolu si tlustý podnikatel cpe do úst několik plátků kachny, které si namočil do béarnské omáčky.

Po schodech vchází do restaurace realitní magnát obklopený svými hochy, u pultu vrchního číšníka se nezastaví a jde rovnou k jednomu z boxů a upřeně se obrovskými okny dívá ven do dvora. Tváře všech hostů jiskří, ani jeden z těch mnoha lidí v přeplněné restauraci nevypadá unaveně, jejich oči naopak křičí po životě, po spoustě života.

U malého baru do sebe jeden mladý herec hodí dvojité suché martini a led z vypité skleničky vytřepe do výstřihu postarší majitelce divadla, a jistý spisovatel, známý ožrala, se právě chystá vyčůrat do kouta před toaletami, když vtom ho popadne hlídač a řve: „CO TO SAKRA DĚLÁTE, CHLAPE!“

Ella v malé červené jídelně odhrne závěs u soukromého pokoje. Stěny jsou pokryté tlustými sametovými tapetami a obrazy s orchidejemi.

Na stole leží nahá žena. Bez hnutí si hová na bílém ubrusu a Ella na chvíli napadne, že je mrtvá. Vtom se však její špičatá prsa zvednou, růžové bradavky se promění v malé marcipány, které si myslí, že mohou létat, a jeden z mužů u stolu, slavný hudební producent, se k ní nakloní a pomocí jídelního lístku s denní nabídkou, který pečlivě a jistě s velkou láskou stočil do pevné ruličky, do sebe z jejího vyholeného pohlaví vtáhne pár lajn koksu.

„Polož to maso tamhle,“ ozve se fotbalista v důchodu, načež vyzáblý majitel hedgeového fondu kolem padesátky zabrblá: „A pak zase vypadni.“

„Jak si přejete,“ odpoví Ella.

A tak večer ubíhá, dokud nenastane noc.

Lidé, kteří se rádi vystavují na odív, obyvatelé bytů a majitelé domů, podnikatelé a dědicové, šťastlivci i krasavci pijí a hodují,

chladí si šampaňské v kbelíku s ledem, mávají ve vzduchu kotle-
tami s kostí, házejí do sebe panáky Patróna a předhánějí se, kdo
se víc baví nebo je zhýralejší.

Dávají ale dobré sproutné.

Tedy alespoň někteří, a Ella si potají strčí do kapsy pět tisícovek,
které dostala od oligarchy z Východu, jenž tam přišel s haré-
mem děvek.

Noc ani lidi Ella nevnímá.

Tik, tak, hodiny odbíjejí a z objednávek se stávají tóny, z výkřiků
kuchařů chrčení, z cinkání kasy elegie minulosti.

Jak táta drží její tříkolku a ona nechce šlapat, nechce řídit, chce
jen cinkat a zvonit.

Zakřičet: Pozor! Jedu!

Hosté v restauraci se promění v posmrtné masky.

Pandemie nás naučila, že žádný zítřek nastat nemusí. Tak proč
si s něčím lámat hlavu? Ella tenhle útok na život bere, přijímá
svou roli zedníka na stavbě prázdných zámků, životů těchto lidí.

Kabelky Louis Vuitton, tenisky Balenciaga, svetry Bottega Vene-
ta, které stojí tolik, kolik dělá její měsíční plat.

Vidím vás, říká si Ella ráda sama pro sebe.

Jenže vy mě nevidíte. Já ale jsem tady, a kdybyste mě viděli,
báli byste se mě.

V rohu sedí skupinka nenápadných byznysmenů, Ella jim ser-
víruje kambalu s omáčkou beurre blanc a bílé burgundské, které
stojí dvacet tisíc.

„Ochutnej to víno,“ vybidne ji jeden z nich. Řekne to přátelsky,
jako by opravdu chtěl, aby si ho užila.

Ella zaváhá.

Tati. S těmihle chlápky jsi tu mohl sedět.

Muž nalije do sklenice pár kapek, podá ji Elle a ona ji váhavě
vezme, přiloží si její okraj ke rtům a napije se.

Na patře chutná víno hebce a tučně jako buclatá dětská stehýn-
ka. Ve světě, který dokáže stvořit takovou chuť, nemůže existovat
zlo, a ona se proti své vůli usměje.

„Dobré, že?“

„Moc.“

„Jen jedno tady chutná líp,“ pronese muž, „a to, moje milá, tvoje pička.“

Muži kolem stolu zaváhají, smí se takhle mluvit? Váhají však jen vteřinku, a pak vyprsknou smíchy.

To ale máš smůlu, že to nejlepší nikdy nechutnáš, pomyslí si Ella a odejde.

Ta slova neřekla nahlas, ale přála by si, aby je vyřkla.

Kolem stolů už to začíná řídnout.

Přistoupí k ní šéf, vychytralý a falešný jako vždy, a položí jí ruku na rameno.

„Jsou vlezlí, co? Ale poprala ses s tím dneska dobře,“ pochválí ji.

Ella zavře oči.

Ta jeho ruka.

Nechce ji na rameni mít.

Konečně ji šéf pustí.

Ale kam má jít?

Vybaví se jí vzpomínky na tátu, na soudní síň před dvěma lety, jak křičela, jak ječela, když padl rozsudek.

„Neberte mi ho, neberte mi ho. Nikoho jiného nemám.“

Jenže oni jí ho vzali.

Teď nemá nic, kromě pár minut jednou za čas, kdy s tátou nedělají nic jiného, než že se snaží udržet při životě lásku, o kterou je připravili.

Co teď děláš?

Ello.

Asi dnes večer pracovala, tak nezavolala. On ani nechce, aby mu volala, všechno je potom tak zdrcující, jako by se mu v krvi tvořily černé drápky, zasekávaly se zevnitř z cév do masa a vtahovaly ho dovnitř, takže je pak uvězněný i sám v sobě. Jeho tělo se stává zamčeným černým pokojem v zamčeném černém pokoji na zamčené chodbě v zamčeném domě, obklopeném zdí se zamčenou černou bránou a ostnatým drátem. A za zdí příkop, asfaltka a pak les a nic jiného než les, v němž by se dalo zmizet.

Někdy se v duchu do toho lesa odváží, létá nad ním jako dravec, kříženec sokola a orla, chodí po něm jako vlk a rys, a ne jako rozšlápnutý brouk, kterým ve skutečnosti je.

Cela má dva krát čtyři metry a u stropu je malý prosklený otvor tvářící se jako okno.

Vidí hvězdy na obloze.

Na stejné obloze, jakou vidí Ella, a kolem něj jsou šedé stěny, šedá kamenná podlaha, železné dveře s přepážkou, nástěnná televize a kovový záchod bez prkénka. Na posteli tenká matrace, žádnou rozkládací postel si koupit nesmí. Bolí ho záda, z pánve mu do nohou od stehén až po konečky prstů vystřeluje palčivá bolest.

Ráno co ráno.

Dělá kliky, sedy-lehy, angličáky, běhá na místě.

Čte si, krátí si čas, čte ve francouzštině Zolův otevřený dopis na obhajobu Dreyfuse, i když francouzštině sotva rozumí.

Žaluji!

Četl i Hraběte Monte Christa, Chessmanovu Celu smrti 224, The Graybar Hotel, Motýlka a zoufalé básně z pekla, kterým všechna vězení jsou.

O pár cel dál někdo pláče.

Ten muž pláče každou noc, možná má výčitky svědomí z toho, co provedl: v opilosti podřízl krk svému nejlepšímu příteli.

Někdo ťuká do potrubí, možná vyťukává morseovku, ťuk ťuk buch buch, ale Erik neví, o co v té zprávě jde.

Takhle bude jeho život vypadat nejméně pětadvacet let, možná o něco méně, možná déle.

Vězeň Erik Videman.

9 125 dní, 219 000 hodin, 1 314 000 minut, 788 400 000 vteřin a nekonečná řada nádechů, naplněných steskem, touhou a osamělostí, a ruka lásky natažená v prázdné temnotě.

Je tady sám, sám v uzavřené místnosti, kterou teď jeho duše z nutnosti je.

„Nechod' sem“, „Nenavštěvuj mě“, „Zapomeň na mě, žij si svůj život, já už neexistuju“.

Ona ho však odmítá poslouchat.

Až se dostanu ven, bude Elle přes čtyřicet, teď jí je devatenáct. Dostanu se ven vůbec? Přežiju to tady, spoutaný betonovými řetězy, uvězněný ve zdech postavených lidskýma rukama? Dostanou mě? Risknou to nakonec? Přestane je to bavit?

Zavře oči.

Jeho vědomí je jako bílý prostor a on cítí jen jedno: lásku k Elle, bez ohledu na to, jak moc si přeje, aby vyprchala, je tady, čistá a jasná a hojivá, navzdory ranám, které mu způsobuje, navzdory černým drápům v jeho krvi.

Doživotní vězení.

Za vraždu.

Je úplně jedno, jestli jsem nevinný, nebo ne, musím tu být, kvůli Elle. Jiná možnost nebyla.

Nemůžu tu mít počítač.

Mám jen zápisník.

Ale ani jedno z toho nepotřebuju.

Ten algoritmus znám z paměti.

Všech jeho 93 179 znaků bych mohl napsat ve spánku a ve snu, posbírat je z oblohy jako hvězdy.

Náboženstvím současnosti je chamtivost, a možná to tak bylo vždycky. Člověk je člověk, jen to většina z nás nechce vidět, takovou představu o sobě samém nikdo nesnese.

Jsem vrah?

Zabil jsem ji tak, jako zabiju každou lásku? Jsem stejný vrah jako ti mohutní, silní, potetovaní chlápci s ADHD na tomhle oddělení s bezpečnostní ostrahou? Rozdrtili by mi lebku, kdykoli by se jim zachtělo.

Takovému broukovi, jako jsem já.

Švábovi ve vězeňské kuchyni.

Ty a já uvažujeme stejně, Ello, vždycky jsme uvažovali stejně, intuitivně si rozumíme, nikdy ses mě nemusela na nic ptát, věděl jsem, co chceš, kým jsi a čím můžeš být, jenže teď je to pryč, musí to být pryč. Hraješ si na kraji lesa u chalupy mezi stromy a já ti z nohy vyndávám klíště, „z tohohle bys mohla onemocnět“. Pak uběhly hodiny, minuty, miliony hodin a minut, a ona řekla: „Já vím, že jsi nevinný, tati, vím to.“

Seděli spolu v návštěvní místnosti ve vazební věznici na Kungsholmenu.

Vězeňská košile ho na těle škrábala.

„Jsi nevinný?“

„Chystám se to tvrdit, ale nevím to.“

„Jsi nevinný.“

Byla vyčerpaná, unavená, vystrašená a osamělá. Pořád ještě dítě. Chtěl jsem se dotknout její tváře tak, jak jsem to dělával vždycky, položil jsem dlaň na její teplou pleť, ale bachař zařval: „Žádné dotýkání!“

Tak jsem ruku odtáhl.

„To je v pořádku, tati,“ řekla jsi.

Tvůj obličej, Ello, znám každý jeho koutek, ty výrazné lícní kosti, krátký rovný nos, který jako by strážil tvé tenké rty, a ty modré

oči. Máš souměrnou tvář, jako verš eposu z úsvitu lidstva, jsou v ní zvuky a linky, drobné jemné vrásky na čele, když se ti něco nelíbí, a záblesk nebezpečí v očích, když se zlobíš, a blondaté husté vlasy, které ti splývají na úzká ramena.

Vím, čeho jsi schopna.

Jen ty sama to ještě nevíš.

Už zase tu ječí ten chlap, jako vždycky hodinu po půlnoci.

A nějaký jiný ve vedlejší cele masturbuje.

Ello.

Někdy jsem zoufalý.

Ale jsem tady kvůli tobě. Jestli svět rozhodl, že musím být vrahem, pak jím jsem.

Žádný bůh, který by nám pomohl, neexistuje.

Bůh jsme my, Ello, a pomoci si můžeme jen my sami.

To nejsou plané hrozby. Pokud si vezmu život, zabijí tě.

Ella má strach, že jí z věznice v Österåkeru zavolají, že jejího tátu našli v cele oběšeného na roztrhaném prostěradle, které se mu tak či onak podařilo přivázat na jediné okno, které v cele je. Že ho našli s promodralým obličejem a rudýma očima lezoucíma z důlků.

Ale ještě nezavolali, ještě ne, a ona zhluboka potáhne z cigarety, kterou jí před chvílí podala Lulu.

Kouří ji spolu jako brko.

Směna jim pro dnešek skončila. Restaurace se ujalý uklízečky, které jsou ještě o příčku níž než ty, co myjí černé nádobí. Uklízečky jsou Thajky a Filipínky s rouškami přes obličej, s bílými plášti a světle modrými plastovými rukavicemi.

Ella sedí s Lulu vedle popelnic v uličce za Brasserií Astoria, asi dvacet metrů před nově postavenými a zrekonstruovanými bytovými domy, na lavičce, kterou tam šéf dal na kuřácké pauzy. Zem je posetá nedopalky. Klátivou chůzí kolem nich projde mladý kluk s ulízanými světlými vlasy a v chrpově modré košili a zády k nim se postaví k nejbližší popelnici. Rozepíná si poklopec, nadává u toho a brblá, protože ho prsty neposlouchají.

„To je kurva neuvěřitelný,“ zanáává anglicky Lulu, přetáhne si růžový top přes prsa, upraví si stříbrnou flitrovou sukni a chce zpátky cigaretu.

Ella vstane a řekne:

„Nemohl by ses laskavě vychcat někde jinde?“

Moč dopadá na popelnici, potůčkem teče po zemi mezi mladíkovými nohama a pomalu se blíží k Elle a Lulu.

Kluk něco zabručí.

„Slyšel jsi, co říkala?“ zeptá se ho Lulu.

„Děvky,“ odsekne mladík. „Dělnický děvky, poloviční děvky a transděvky, všechny jste děvky.“

Teď vstane Lulu. Natáhne svoje dlouhé silné nohy s vytvářenými svaly a jedním pohybem na ně vyskočí. Na lýtkách se jí na snědé kůži lesknou drobné černé chloupky.

Jde k mladíkovi.

Ten pořád močí. „Děvky,“ zamumlá.

Lulu s nečekanou grácií překročí potůček moči, na vysokých podpatcích se nese s lehkostí. Ella se zhluboka nadechne, je unavená, ale teď se k něčemu schyluje, a tak zůstane stát, chce to vidět.

Lulu popadne mladíka za vlasy a zvedne ho do vzduchu, drží ho za umaštěné pramínky, a on řve: „Do hajzlu, co to kurva děláš, ty děvko.“ Visí ve vzduchu a křičí bolestí, kope kolem sebe, a Lulu se otočí a hodí ho do potůčku moči.

Kluk se kryje a válí se ve vlastní moči. Ella se odvrátí. Kluk se plazí pryč a Lulu do něj kope.

„A teď zase zalez tam, odkud jsi přišel,“ zahrozí ještě.

Mladík se vyškrábe na nohy, zahne za roh a zmizí v řídkém davu lidí na ulici Nybrogatan.

Lulu se usměje, a pak si znovu sednou a mlčky dokouří zbytek cigarety. Když Lulu hodí vajgl do potůčku moči, zasychá to.

„Oni fakt nejsou normální,“ prohlásí.

„To máš pravdu,“ přitaká Ella, přehodí přes sebe bílou bundu a uvažuje, jestli Lulu není zima; je teď chladněji, než když jim začínala směna. „Já bych si nikdy na něco takového netroufla.“

„To si jen myslíš, zlato,“ opáčí Lulu, „já vím, že ty to v sobě máš. Jak to vypadá s tvým otcem?“

Řekne slovo „otec“, jako by to, že člověk má otce, byla ta nejzáviděníhodnější věc na světě.

„Nechci o tom mluvit,“ odtuší Ella.

Dnes večer ne, možná někdy jindy.

„To je v pohodě,“ řekne anglicky Lulu. „Jsem tu pro tebe, to dobře víš.“

„Děkuju.“

Lulu se znovu zvedne, tyčí se na pozadí noční oblohy jako sloup, kterým nelze otřást, jako kamenný pilíř, který drží svou vlastní tíhou.

„Noc volá,“ prohlásí. „Jdeš se mnou?“

„Potřebuju se vyspat,“ odmítne Ella. „Jsem tak unavená, že asi brzo omdlím.“

Lulu se k ní skloní, beze slova ji políbí na čelo a už je v tahu.

Ella sedí dál sama na lavičce asi půl minuty, a pak se vydá domů. Jde na Östermalmské náměstí, kde se v bytě ve druhém patře domu s výhledem na kostel Hedviky Eleonory koná večírek.

Hudba burácí. Tvrdé techno. Hlasy, lidé.

Ella prochází čtvrtí Östermalm, všude se paří. V jednom domovním vchodu spí dívka, Ella jí stáhne vyhrnutou sukni ke kolům a jde dál. Dívka byla v pořádku, jen se opila; ležela správně, nehrozilo, že by se udusila vlastními zvrátky.

Když Ella tudy chodí po nocích domů, nikdy nemá strach, ale občas si připadá osamělá, jako by existovala jen ona a hvězdy, nic jiného, ani její táta, a ten pocit v ní každým dnem narůstá.

Musí něco udělat.

Ví to.

Je na ní, aby něco udělala.

Přejde náměstí Karlaplan, opatrně obejde vypnutou kašnu a zadívá se nahoru k bytu, kde bydlel Ingmar Bergman. Ella myslí na jeho hospodyně. Četla o ní článek, jak se k ní choval jako k podřadné bytosti, jako k obsluhujícímu stroji, který jemu, opravdovému člověku a géniovi, nosil obložené chleby se salámem.

Ella zabočí do Danderydské ulice, mezi nízké, malebné a pohádkově udržované domky, krčící se břízy a velká, drahá, černě se lesknoucí auta. Ulice, kde Ella bydlí, je jako vystřižená ze scény filmu od Disneyho.

Parodie na měšťáctví a buržoazii.

Z vnitřní kapsy bundy vyndá klíč.

Zarazí se, má pocit, že ji někdo sleduje, že ji pronásledují. Otočí se, ale nikdo tam není, jen prázdná ulice a prázdná tmavá okna.

Zasune klíč do zámku dveří. Mžourá, je tak unavená, že jí oči přestávají sloužit.

Jsou tři hodiny po půlnoci a ona pracovala od šesti od rána, jednadvacet hodin je moc i na ni.

V chodbě je na mramorové podlaze položený tlustý koberec a hned za ním se lesknou lakované železné dveře výtahu.

Jenže Ella nejede nahoru.

Jde dolů.

Když sestupuje po strmých schodech do suterénu, bolí ji lýtka. Odemkne si dalším klíčem, rozsvítí a kráčí kolem narvaných sklepních kójí. Stěhovací krabice uvnitř v ostrém světle holých žárovek vypadají jako dětské rakve.

Nad hlavou jí hučí potrubí.

Ella dojde ke svým dveřím.

Otevře je a přímo před ní zasyčí kotel. Vedle něj je kempingová postel, na níž Ella spává. Na polici s knihami, kterou si přišroubovala nad hlavu postele, je několik titulů.

Petrarkovy milostné sonety, které dostala od táty.

Kafkova Proměna, Majakovského Oblak v kalhotách, jeden Sartre a jeden Camus.

Ani se nezuje, lehne si na postel, naslouchá bublání v potrubí a zírá na odlupující se šedou barvu na zdi u nohou postele. Pod postelí má nůž boviják a ve skryši u kotle schovává složku se vším, co k tátově případu našla.

Začíná se potit, tady v suterénu je ještě větší horko než u nádobí v Astorii.

Tuhle místnost jí dohodil jeden z tátových nejbližších obchodních kolegů, podle všeho se zná s majitelem domu, a když to pak dopadlo tak, jak to dopadlo, ozval se jí a zeptal se, jestli by se jí nehodilo bydlení. Smí tu bydlet výměnou za to, že dělá dohodnuté domovnícké práce. Majitel domu má byt v nejvyšším patře,

ale Ella ho nikdy neviděla, setkala se jen s jeho sekretářkou, která jí sem přinesla klíče a stručný popis práce.

Promazávat zámky, uklízet prádelnu a další.

Je to tu lepší než na ulici, a navíc je to v centru města. Má tu klid a může se připojit hned k několika internetovým sítím, které se nájemníci neobtěžovali zabezpečit heslem. Vedle prádelny je sprcha a záchod. Obyvatelé domu se o ni nezajímají, jim perou Polky nebo Rumunky, a většina z nich stejně v bytě má vlastní pračku.

Vedle polštáře má tátovu fotku z mládí. Stojí uprostřed náměstí Stureplan, pod betonovým přístřeškem zvaným „houba“, a usmívá se. Toho dne promoval na univerzitě. Má na sobě špatně padnoucí, tmavý oblek.

Vystudoval informatiku na КТН, stockholmské technické vysoké škole.

Doufám, že už spíš, pomyslí si Ella, a že se ti zdají hezké sny. Někdy má pocit, že to je to jediné, co mu teď může dát: přání, ať se mu zdá něco hezkého.

Jenže jemu se spíš zdá, že je uvězněný v podpalubí potápějící se lodi, daleko na otevřeném, temném a ledovém moři.

Nebo se mu zdá o pokoji v luxusním hotelu Bank u Berzeliova parku. Zdá se mu o oknech s výhledem na Norrmalmské náměstí a okolní kancelářské budovy.

Zdá se mu, jak podřezává hrdlo své milence, své přítelkyni, ženě, kterou miluje. Je opilý, pod vlivem drog, a v záchvatu žárlivosti ji podřízl. Leží nahá a rozvalená na zakrvácené posteli, on vedle ní, rovněž nahý, když vtom do pokoje vstoupí uklízečka, protože hosté měli být už několik hodin z pokoje pryč.

Jsi nevinný, tati.

Řekni mi, že jsi nevinný.

Několikrát jsem ji s tebou viděla a ty jsi ji miloval. Určitě jsi to neudělal, viděla jsem to na tobě, byla to opravdová láska, zamiloval ses, poprvé od máminy smrti ses doopravdy zamiloval.

Nezavraždil jsi ji.

To bys neudělal.

Zapne se kotel.

Tik, cvak.

Ella se natáhne k židli, zapne malý větrák a vzduch v místnosti se pohne a obklopí ji, tik, tik, cvak, cvak, a ona usne.